

عنوان مقاله:

نگاهی تحلیلی فلسفی به منظومه «صدای پای آب سپهری»

محل انتشار:

مجله ادبیات پارسی معاصر، دوره 1، شماره 2 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسنده:

اسماعیل نرماشیری - استادیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه ایرانشهر

خلاصه مقاله:

اغلب گمان می کنند که منظومه «صدای پای آب» سپهری منظومه ای صرفاً توصیفی شاعرانه است. اما این مقاله، از طریق آگاهی های به دست آورده، ثابت می کند که در لایه های پنهان این منظومه کارکردی فلسفی نهفته است. همچنین، در این اشعار بین عناصر و پدیده های طبیعت نوعی کنش هستی شناسی دیده می شود؛ زیرا سپهری از جمله شاعرانی است که هم از آموزه های مکاشفه ای و هم از قابلیت های توصیفی و هنری برخوردار بوده است. سپهری، با درکی هوشمندانه، مفاهیم معنادار عناصر را به خوبی درمی یابد و سپس تلوخا رابطه دیالکتیک پدیده ها و نوع نظم کیهانی آن ها را در قالبی شاعرانه بیان می کند. اندیشیدن به اضلاع و کانون های ارجاعی و فکری منظومه نشان می دهد که او زوایای پنهان این شعر را در منزلتی تعالی گرایانه و با رویکردی غایت شناسانه فراهم آورده است. از رهگذر دریافت ها، به جرئت می توان گفت که شاعر در این شعر صرفاً در پی توصیف و بیان لذت نفس در قالب و نگاهی شاعرانه نبوده است، بلکه از این رهیافت مبانی بنیادین وجودشناسی را به گونه ای معرفت شناختی تبیین کرده است. از این رو، نگارنده در این مقاله با چنین نگرش و دریافتی و با استفاده از روش مطالعه کتابخانه ای و با شیوه تحلیلی فلسفی به گردآوری مطالب و اثبات نظریات خود مبادرت ورزیده است.

کلمات کلیدی:

تحلیل فلسفی، صدای پای آب، رابطه دیالکتیکی، غایت شناسانه، معرفت شناختی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1279797>

